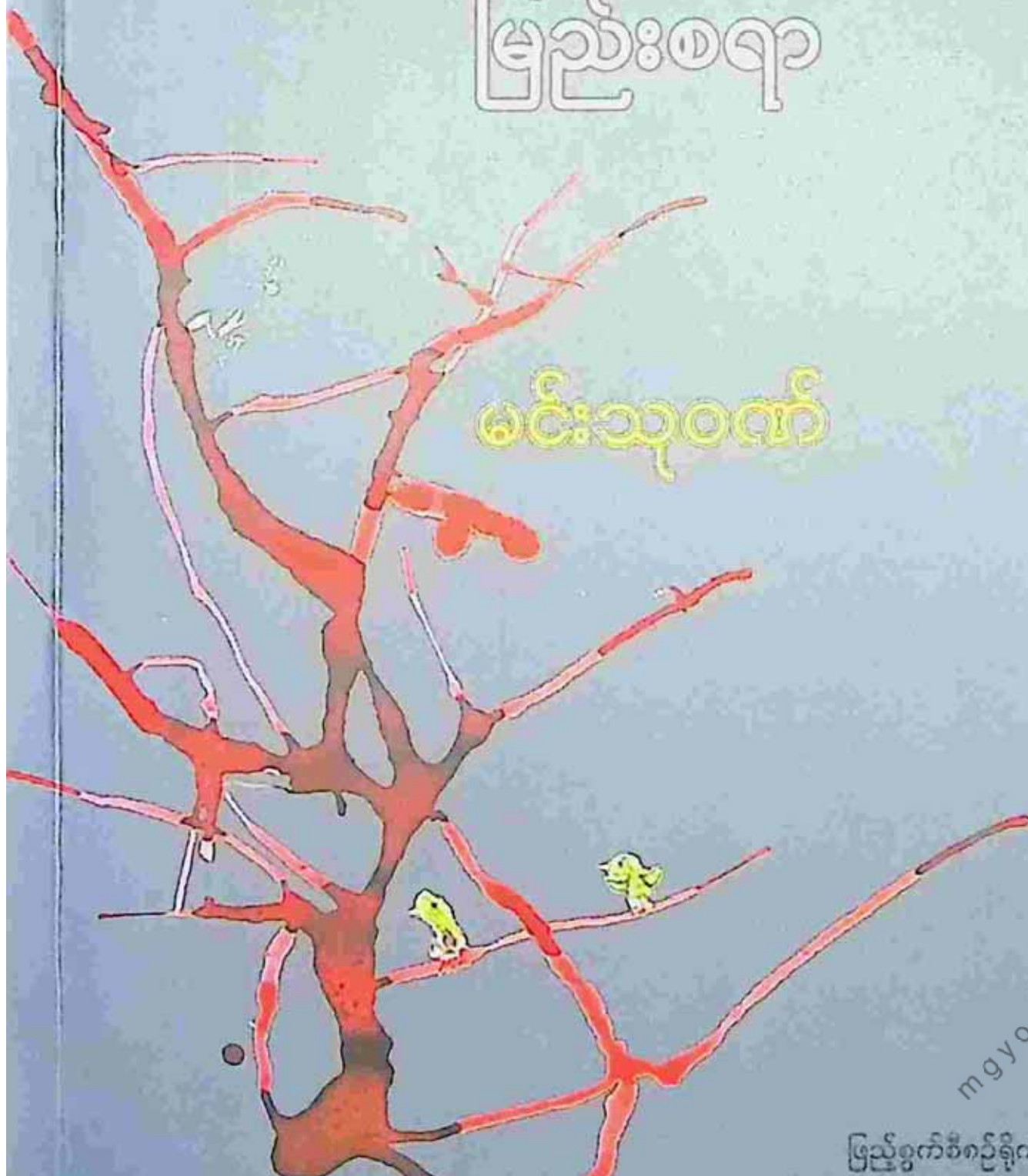

ဝိက်ကျမ်းတိုအစုပဏ္ဍ

ဟံုကုကုကု မြည်းစရာ

မင်းသုဝဏ်

mgvye.com

ဖြည့်စွက်စီကဉ်နိုက်နိုပ်ခြင်း

မြန်မြန်ကြွပေမဲ့
ကြာကြာစောင့်မျှော်စေတတ်တဲ့
ချယ်ရီစိတ်ထားကွဲ့။ ။

ဆိုးဂီ

• ISBN9789997114655

MTW20

9 789997 114655

1,700.00KS

ဟိုက္ကူကဗျာမြည်းစရာ၊ မင်းသုဝဏ်

စာမုက်နှာ ၁၃၀+ မုက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီx ၁၈.၅စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဖြည့်စွက်စိစဉ်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၈၀ စယ်ဦးစာပေ၏ ပထမအကြိမ်မူကို ဆောင်းပါး ၅ ပုဒ်ဖြည့်စွက်သည်။

ရောင်းစေ့ ၁ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

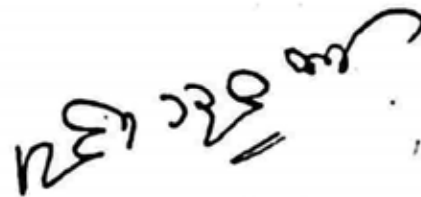

ဟိုက္ကူကဗျာ မြည်းစရာ မင်းသုဝဏ်

နောက်တွေ့ဟိုက္ကူကဗျာဆောင်းပါး
၅ပုဒ် ဖြည့်စွက်၍
မောင်နွေထက် စီစဉ်သည်။

ဖြည့်စွက်ပိစဉ်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၀၉

အမိုက်အမျက်၊ ရမ္မက်တရား
ဤသုံးပါးကို
ရှောင်ရှားနိုင်ကြပါစေသောပ်။

ခုနစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြောက်မွေးနေ့
အထိမ်းအမှတ်
(၁၉၈၀ ပြည့်)

မာတိကာ

-	မိတ်ဆက်စကား	က
၁။	Fujiwara-no-Teika (1162-1241) တေအိက	၁
၂။	Sogi (1421-1502) ဆိုးဂိ	၂
၃။	Sokan (1458-1546) ဆိုးကန်	၆
၄။	Saimu (dates uncertain) ဆအိမု	၇
၅။	Tadatomo (dates uncertain) တဒတိုမို	၇
၆။	Gensatsu (1606-1689) ဂင်စတ်စု	၈
၇။	Soin (1604-1682) ဆိုးအင်	၉

၈။	Shoi (dates uncertain)	၉
	သျှိုးအိ	
၉။	Tsunenori (d. 1682)	၁၁
	တစုနေနိုရိ	
၁၀။	Gonsui (1650-1722)	၁၁
	ဂွန်စုအိ	
၁၁။	Onitsura (1661-1738)	၁၂
	အိုနစ်တစုရ	
၁၂။	Chiyo (1701-1775)	၁၆
	ချိယို	
၁၃။	Fugyoku (dates uncertain)	၂၀
	ဖူဂျိုကု	
၁၄။	Sodo (1643-1716)	၂၁
	ဆိုဒိုး	
၁၅။	Raizan (1653-1716)	၂၂
	ရအိဇန်	
၁၆။	Kodo (d. 1738)	၂၃
	ကိုဒိုး	
၁၇။	Gakoku (early 18th cent.)	၂၄
	ဂကိုကု	
၁၈။	Basho (1644-1694)	၂၅
	ဗသျှိုး	
၁၉။	Kikaku (1661-1707)	၄၆
	ကိကကု	

၂၀။ Ransetsu (1654-1707)	၅၄
ရန်စက်တစု	
၂၁။ Kyorai (1651-1704)	၆၀
ကိယိုရအိ	
၂၂။ Joso (1662-1704)	၆၅
ဂျိုးဆိုး	
၂၃။ Boncho (d.1714)	၆၈
ဗွန်ချိုး	
၂၄။ Izen (1646-1711)	၇၀
အိဇင်	
၂၅။ Kyoroku (1656-1715)	၇၂
ကိယိုရောကု	
၂၆။ Sanpu (1647-1732)	၇၅
စမ္ပူ	
၂၇။ Rotsu (1651 ? - 1739 ?)	၇၆
ရိုတစူ	
၂၈။ Tokoku (d. 1690)	၇၉
တိုကိုကု	
၂၉။ Otokuni (dates unknown)	၈၀
အိုတိုကုနို	
၃၀။ Yasui (1657-1743)	၈၁
ယစုအိ	
- အကြောင်းအရာအညွှန်း	၈၂
- မူရင်း ဂျပန် ဟိုက္ကူများ	၈၅

- ကျမ်းကိုးစာရင်း ၉၀
- လေ့လာရန် စာအုပ်များ ၉၁

ဖြည့်စွက်

- ၃၁။ နောက်တွေ့ ဟိုက္ကူကဗျာ ဆောင်းပါးသစ် ၅ ပုဒ်
- ၁။ ဂျပန်ဟိုက္ကူကဗျာ ၉၃
- ၂။ ဗုစ္စန်၏ နွေဦးဘွဲ့ ၉၈
- ၃။ ပန်းချီကဗျာဆရာ ဗုစ္စန် ၁၀၅
- ၄။ ဂျပန်နှင့် အကဝါသနာ ၁၁၁
- ၅။ အတ္ထာနှင့် အသေးအဖွဲ့ ၁၁၉

(မှတ်ချက်။ ။ ဂျပန် ဟိုက္ကူကဗျာ မူရင်းများကို စာကိုယ်အဆုံးတွင် ရောမအက္ခရာနှင့် ပြထားသည်။ ဒီဃသရသံများကို ခဲစာလုံးအခက်အခဲကြောင့် အထူးတလည် ပြထားပါ။ အတိအကျ လေ့လာလိုသူ ပညာရှင်များသည် အကိုးစာအုပ်များကို အားကိုးကြည့်ရှုပါ။)

မိတ်ဆက်စကား

ကျွန်တော်သည် မြန်မာများကို ဂျပန်ဟိုက္ကူကဗျာနှင့် မိတ်ဆက် ပေးချင်ပါသည်။ ကျွမ်းကျင်လို့ မဟုတ်ပါ။ မနေ့ တတ်လို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုက္ကူသည် ဂျပန်စာပေလောကတွင် အလွန် ထင်ရှားပါသည်။ မည်သည့်အခါက စတင်ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဆရာတို့ မဆိုကြသော်လည်း ဟိုက္ကူမျိုးစေ့ကို ၁၂ ရာစု ကဗျာတို့တွင် တွေ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ၁၆ ရာစုတွင် တိုးပွား၍ ယနေ့တိုင် ရှင်သန်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ဟိုက္ကူများပင် အမေရိကတွင် ထွန်းကားနေပါသည်။

ဟိုက္ကူကဗျာ၏ ပုံစံမှာ စာသုံးကြောင်း ရှိပါသည်။ ပထမ စာကြောင်းတွင် ဝဏ္ဏ ၅ လုံး၊ ဒုတိယစာကြောင်းတွင် ၇ လုံး၊ တတိယ စာကြောင်းတွင် ၅ လုံး၊ စုစုပေါင်း ဝဏ္ဏ ၁၇ လုံး ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကား ခြွင်းချက် ရှိတတ်ပါသည်။

အကြောင်းအရာအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဟိုက္ကူစာဆိုတို့သည် ရာသီဥတုကို ထီးခရိုင်အဖြစ်ထား၍ ရာသီဥတု အခြေ

အနေကို ထီးလက်ထီးအုံအဖြစ် ဆောက်ပြီးလျှင် ခံစားမှုကို ထီးရွက်၊ ပန်းပွား၊ အဆင်တန်ဆာများအဖြစ် မွမ်းမံဆင်ယင် ကြပါသည်။ ဤစာအုပ် တစ်နေရာတွင် ထည့်ထားသည့် အကြောင်းအရာအညွှန်းကို ကြည့်လျှင် အတန်အသင့် အကဲခတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဂျပန်ဟိုက္ကူကို လေ့လာသောအခါ ပထမသော် ကျွန်တော် တွေဝေမိပါသည်။ အထပ်ထပ် လေ့လာသော အခါတွင်ကား ကဗျာအရသာကို တဖြည်းဖြည်း ခံစားမိလာ ပါသည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်စာဆိုတို့၏ စေ့စပ်သေချာမှု၊ သိပ် သည်းကျစ်လျစ်မှု၊ စနစ်ဇယားရှိမှု၊ စည်းကမ်းရှိသေမှု၊ ချွေ တာခြိုးခြံမှု၊ စွဲလမ်းခိုင်မြဲမှု၊ ထကြွထက်သန်မှု၊ ကြိုးစားအား ထုတ်မှု၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု စသော ကြည်ညိုဖွယ် ရုဏ်တို့ကို တွေ့လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အပင် ပန်းခံ၍ ဤစာအုပ်ကို ရေးပါသည်။ အမျှဝေလိုသော ဆန္ဒ ပေါ်လာ၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

မကျွမ်းကျင်သည်ကို လုပ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ချို့တဲ့ချွတ်ယွင်း ပိုမိုသည်တို့ အများအပြား ပါပါလိမ့်မည်။ ဤအချို့အတွဲ အချွတ်အယွင်း အပိုအမိုတို့ကို ပညာရှင်တို့ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းကြပါရန် ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။ အထိုက်အလျောက် ကျေးဇူးပြု သည် ဆိုပါကလည်း သာဓုခေါ်ကြပါဟု တောင်းပန်လိုပါ သည်။ စာဆို ၃၀ ၏ ဟိုက္ကူ ၉၅ ပုဒ် ပါရှိပါသည်။

မင်းသုဝဏ်

၁၈၊ ထွန်းလင်းရိပ်သာ၊ ကမာရွတ်၊
၁၃၄၁ ခု၊ ဝါဆိုလ။

**Dedicated
In Fond Memory
And with Gratitude
To
E. Sakai Esq., Dr. Shingo Takahashi, M.D
And
Friends in Japan.**

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

(၁)

ကြွေလွင့် ပန်းပွင့်များ
နောက်က အပြေးလိုက်လို့သွား
မုန်တိုင်းလေတကား။ ။

တေအိက (၁၁၆၂-၁၂၄၁)

မုဆိုးက လိုက်၍ သားကောင်က ပြေးသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် မုန်
တိုင်းကလိုက်၍ ပန်းများက ပြေးသည်။

လေကြမ်းထဲတွင် ပန်းများ ကြွေလွင့်သည်ကို မြင်ရသော စာဆို
သည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မုဆိုးရှေ့တွင် သားကောင်ပြေးသည်ကို မြင်
ယောင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လေတွင် ပန်းပွင့်လွင့်သည်ဟု သဘာဝနှင့်
အညီ ရေးမည့်အစား ပန်းပွင့်ကို လေက အပြေးလိုက်သည် ဟူ၍
အသက်မရှိသော ပန်းနှင့်လေကို အသက်သွင်းကာ ရေးလိုက်သည်။
ဤသို့ရေးခြင်းဖြင့် ကြွေသောပန်းပွင့်များကို စာဆိုက သနားကြင်နာ
ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ဖွယ်ရှိသည်။

ဤကဗျာ၏ ဂျပန်မူရင်းတွင် ပန်းဟူ၍သာ ပါသည်။ ဂျပန်စာပေ တွင် ပန်းဟု သာမန်ဆိုသော်လည်း ဂျပန်စကား ဆကုရ၊ အင်္ဂလိပ် စကား ချယ်ရီကို ဆိုသည်ဟု မှတ်ယူရသည်။ ချယ်ရီပန်းသည် ဂျပန် လူမျိုးများ အလွန်မြတ်နိုးသော အမျိုးသားပန်းဖြစ်သဖြင့် ပန်းဟုဆိုလျှင် ဆကုရပန်းဟု နားလည်နေကြတော့သည်။

စာဆိုမှာ ဖုဂျိဝရ၊ နို၊ တေအိက ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ရာဇဝင်၊ ကမာ ကုရ ခေတ်ဦးပိုင်းတွင် ထင်ရှားသော စာဆိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်က စတင်၍ စာဆိုကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရ သည်။ မင်းချီးမြှောက်ခြင်းလည်း ခံရသည်။ နန်းတော်တွင် အတွင်းဝန် အဖြစ် ခစားရသည်။ သို့သော်လည်း ကဗျာ အယူအဆတွင် မင်းနှင့် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်၍ နောင်သောအခါ မျက်နှာငယ်ကာ မထင် မရှား ဖြစ်ရသည်။

ဤစာဆိုကြီး စုဆောင်းတည်းဖြတ် ဖွင့်ဆိုခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း ကဗျာ ပေါင်းချုပ်များနှင့် စကားပြေ ညွှန်ပေါင်းများသည် ဂျပန် စာပေ လောကအတွက် သမိုင်းဦး တန်ဆောင်တိုင်များဖြစ်သည်ဟု စာပေဝေဖန် ရေးသားများက မှတ်ချက်ချကြသည်။

(၂)

တိမ်ထဲမှာ တောငန်း
လျှိုထဲမှာ ဟင်္သာမြည်တမ်း
တောင်မှာ ခြေသွားလမ်း။

ဆိုးဂီ (၁၄၂၁-၁၅၀၂)

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှေ့နောက်တန်းစီ၍ မြားဦးပုံ ပျံသန်းနေသည့် တောငန်းများကို မြင်ရသည်။ အောက်ကို ငုံ့

ကြည့်လိုက်သောအခါ လျှိုမြောင်ထဲရှိ တောင်ကျစမ်းရေတွင် မြူးထူးနေ
ကြသည့် ဟင်္သာများ၏ အော်မြည်သံကို ကြားရသည်။ တောင်စောင်း
တောင်ခါးပန်းတွင်ကား လူသွားလမ်းကလေး၊ ကောက်တိ ကောက်ကွေး။
ဤရူပါရုံနှင့် သဒ္ဒါရုံသည် စာဆို၏ နှလုံးကို ရွှင်မြူးစေသည်။ ထို့
ကြောင့် ဤပန်းချီကား ကဗျာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

စာဆိုသူမှာ ဆိုးဂီ ဖြစ်သည်။ ဆိုးဂီသည် ဘုန်းကြီး ဖြစ်သည်။
လက်ရေးလှ ရေးတတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲပညာ ကျွမ်းကျင်သည်။
ပန်းချီရေးကောင်းသည်။ ခရီးသွား ဝါသနာပါသည်။ ခရီးသွားခိုက်
ကဗျာဖွဲ့ဆိုလေ့ ရှိသည်။

ဆိုးဂီတို့ ကာလတွင် စစ်မက်အင်္ဂါ ကြီးသည်။ ဆိုးဂီသည်
အချင်းချင်း မုန်းတီးတိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်မှုကို မကြိုက်။ စစ်ကို ရှောင်
ကင်းနိုင်ရအောင် အနယ်နယ်ကို လှည့်၍ ရှစ်နှစ်ခန့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်
လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါသော် ဆိုးဂီသည် ဤသို့ ရေးသားကာ မိမိ
စိတ်ထားကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

ငါအသက် ၆၀ ရှိပြီ။ သေခြင်းတရား၏ လှိုင်းတို့သည်
ငါ၏ ကမ်းကို ရိုက်ခတ်နေကြပြီ။ သို့သော်လည်း ငါ၏နား
သည် ကွန်ဖြူးရှပ်၏ နားကဲ့သို့ မနာခံ။ ငါသည် နွေဦးပန်းတို့နှင့်
လည်းကောင်း၊ ဆောင်းဦးလသော်တာနှင့် လည်းကောင်း၊
မနက်ခင်း နှင်းရည်ကို စောင့်မျှော်ကာ ညခင်း လေပြည်ကို ငုံ့လင့်
ကာ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဖြုန်းခဲ့သည်။ ငါ့ဘဝ၏ နှင်းစက်
သည် မြက်ဖျားထက်တွင် တုန်လှုပ်နေသည်။ မည်မျှ တုန်လှုပ်နေ
နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သံသရာကို ဂရုမပြုဘဲ တာဝန်လစ်ဟင်းစွာ
နှင့် လောကီအရာတို့ကို စွဲငြိနေမိသည့်အတွက် ငါ စိတ်ဆင်းရဲပါ
ဘိ၏။

(၃)

မြန်မြန် ကြွေပေမဲ့
ကြာကြာ စောင့်မျှော်စေတတ်ကဲ့...
ချယ်ရီ၊ စိတ်ထားကွဲ့။ ။
ဆိုးဂီ

နွေဦးပေါက်သောအခါ ချယ်ရီပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ကြသည်။ ခြံထဲမှာ ခြံလုံးကျွတ်။ တောထဲမှာ တောလုံးကျွတ်။ တောင်ပေါ်မှာ တောင်လုံးကျွတ်။ ဂျပန်လူမျိုး ကျားမကြီးငယ်တို့ စားမြိန် စာထုပ်ကိုယ်စီနှင့် အိမ်မှထွက်ကာ ချယ်ရီ၏ အလှအရသာကို ကြည့်ရှုခံစားကြသည်။ ချယ်ရီအောက်တွင် လူတွေ တဖွေးဖွေး။ သို့သော် ချယ်ရီကား ကြာကြာမနေ။ ရက်ပိုင်းအတွင်း အကုန်ကြွေတော့သည်။ သည်ရက်ပိုင်းမျှကို မျှော်ခေါ်၍ တစ်နှစ်မျှ လူတို့ စောင့်ခဲ့ကြရသည်။ ဤသဘောကို ဆိုးဂီက ဖွဲ့ဆိုသည်။ ချစ်စနိုးနှင့် ဤသို့ ဆိုသလား။ မကျေနပ်၍ ဤသို့ ဆိုသလား။ သို့တည်းမဟုတ်ပါက ကြာရှည်စွာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေမှရသည့် လောကီစည်းစိမ်၏ တိုတောင်းသော ချမ်းသာမှုကိုပင် ဘုန်းကြီးပီပီသံဝေဂယူကာ ဆိုလေသလား။ ဆင်ခြင်စရာပင်။

(၄)

လမ်းဘေး မြက်တောက
မနက်နှင်းပေါက် ပွတ်တိုက်ချ
ရေမဲ မိုးမခ။ ။
ဆိုးဂီ

ရေမဲပင် ဟူ၍လည်းကောင်း မိုးမခပင် ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်
သော တောင်ပေါ်သစ်ပင်သည် ရှည်လျားပျောင်းပျော့သော အကိုင်းတို့နှင့်
လေပြည်ထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့နေတတ်သည်။ ထိုအခါ လက်ချောင်းပမာ
သွယ်လျသော မိုးမခရွက်တို့သည် လေပြည်တွင် ဒန်းလွဲလျက် မြက်ပေါ်
တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသည့် နှင်းပေါက်များကို ပွတ်တိုက်ချ
နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဤတွင်လည်း ဘုန်းတော်ကြီး ဆိုးဂီသည် အလှကို
ကြည့်၍ သံဝေဂယူလေသလား။

(၅)

လမင်း ဝင်ပြီကွယ်
မနက်ဒီရေ စီးမြန်တယ်...
နေ့ဥတု ပင်လယ်။ ။

ဆိုးဂီ

ဤသည်လည်း ပန်းချီဆရာဆိုးဂီ၏ ပင်လယ်ရှုခင်း ကဗျာ
တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ သူ့ကဗျာတို့သည် ပန်းချီဆရာ၏ စုတ်ချက်များနှင့်
လွတ်ကင်းလှသည် မရှိလှ။ မငြိမ်မသက်သော ပင်လယ်ရေပြင်တွင်
တလှုပ်လှုပ် အရိပ်ထင်နေသည့် လမင်းကို ကြည့်ရှုနေခိုက် လမင်းသည်
တရိပ်ရိပ်နှင့် ပင်လယ်ရေထဲကို လျှိုးဝင်မြုပ်ပျောက်သွားသည်။ ဤနေ့
ဥတုပင်လယ်၏ သဘောတွင် ဆိုးဂီသည် မည်သို့ အတွေးရောက်
သနည်း။ အလှတရား၏ တိုတောင်းသော သဘော၊ ပျက်စီးယိုယွင်း
တတ်သော သဘော၊ မတွယ်တာအပ်သော သဘောတို့ကို မြင်လေ
သလား။ သို့မဟုတ်ပါက နံနက်ခင်း၏ တင့်တယ်သော အလှ သဘော
ကို သက်သက် ဖော်ကျူးထားလေသလား။

(၆)

မျှစ်စို့ ဝါးရုံထဲ
ဝဝတုတ်တုတ် ဖြစ်တာလည်း
မိဘကျေးဇူးပဲ။ ။

ဆိုးကန် (၁၄၅၈-၁၅၄၆)

ဂျပန်စကားတွင် မျှစ်ကို တကေနိုကိုဟု ခေါ်သည်။ စကားတစ်လုံးချင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်လျှင် ဝါး၏ သားကလေး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ပါက ဝါး၏ သားကလေးခေါ် မျှစ်တွင် မိဘရှိရမည်။ ယင်းမိဘကား ဝါးပင်ကြီးပေတည်း။ ဝါးပင်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဝါးသားကလေး မျှစ်စို့ပေါက် ဖြစ်ရသည်။ ဤကား ကျွန်တော်၏ တွေးဆချက်မျှသာ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့် ဟာသဆန်နေမည်လား မသိ။

သို့သော်လည်း စာဆို ဆိုးကန်သည်ကား တကယ်ပင် မိဘကျေးဇူးကို ရည်စူး၍ ရေးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဆိုးကန်သည် ဆမူရအိ သူရဲကောင်း ဖြစ်သည်။ မင်းထံတွင် ခစားသည်။ မိမိနှင့် သက်တူရွယ်မျှ ဖြစ်သော မင်း၏ သာသနာရေး၊ စာပေရေး ကြိုးပမ်းမှုတို့တွင် ကိုယ်ထံ လက်ရောက် အားပါးတရ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မိမိ သခင်မင်းသည် စစ်ချီရာတွင် မမာမကျန်းဖြစ်၍ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကံကုန်သွားသောအခါ ဆိုးကန်သည် အနိစ္စတရားကို မြင်၍ ဘုန်းကြီး ဝတ်သည်။ ကျောင်းသင်္ခမ်းကလေး တစ်ခုတွင် ရိုးရိုးကလေးနေကာ စာပေကြည့်ရှုရင်း ဟိုက္ကူများ ရေးခဲ့လေသည်။

(၇)

ဟောင်း လောင်း အခွံမှာ
သူ့ကိုယ်နိဂုံးချုပ်ရရာ
ပုစဉ်း၏ ကြမ္မာ။ ။

ဆအိမု (သက္ကရာဇ်မသိ)

ကျိုတိုမြို့ ဝါဂွမ်းကုန်သည် ဆအိမု ရေးသော ဤကဗျာသည် ပုစဉ်းရင်ကွဲအကြောင်း ဖြစ်သည်။ နွေရာသီတွင် ပုစဉ်းရင်ကွဲ၏ အသံကို ဂျပန်ပြည်၌ ရှောင်၍ မလွတ်နိုင်ပါ။ ကလေးသူငယ်တို့သည် ပုစဉ်းရင်ကွဲ များကို ဖမ်း၍ လှောင်ချိုင့်နှင့် မွေးကာ မြည်သံကို နားထောင်ကြသည်။ ဤသို့ ပုစဉ်းရင်ကွဲ၏ ဘဝနှင့် နီးစပ်သော ဂျပန်စာဆို ဆအိမုသည် သစ်ပင်တွင် တွယ်ကပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပုစဉ်းရင်ကွဲ၏ အရေခွံကို ကြည့်ကာ ဤဟိုက္ကူကို ဆိုခဲ့သည်။ သေသောအခါ အရိုးစုမျှသာ ဖြစ်သည်တကားဟု တရားသံဝေ ယူလေသည်လားဟု တွေးတောစရာ ဖြစ်သည်။

(၈)

မီးသွေးခဲအဖြူ
တစ်ခါတုန်းက ပြစ်ပါမူ
နှင်းပုံးသစ်ကိုင်းဖြူ။ ။

တဒတိုမို (သက္ကရာဇ် မသိ)

ဂျပန်ပြည်တွင် အဖြူရောင် မီးသွေး ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲ ကျင်းပသောအခါများတွင် ရေခွေးကျိုရန် အလှအပ သုံးကြသည်။ ယင်း

မီးသွေးခဲအဖြူကို မြင်သောအခါ စာဆို တဒတိုမို၏ မျက်စိရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်မှာကား ဆောင်းဥတုအခါ နှင်းခဲတို့ ဖုံးအုပ်နေ၍ ဖြူဖွေးနေသော သစ်ကိုင်း ဖြစ်သည်။ ဤသစ်ကိုင်းကို ဖုတ်၍ ဖြစ်လာသော မီးသွေးဖြူ။ သစ်ကိုင်းနှင့် မီးသွေးတို့သည် ဤအဖြူရောင်ကြားခံပစ္စည်းဖြင့် ဆက်သွယ်မှုရှိသည်ကို ဟိုက္ကူကဗျာ၏ သဘာဝနှင့်အညီ စာဆိုက စီကုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(၉)

စဉ်းသွား ပြားအောက်မှာ
မိခင်နို့ချို စို့နေရာ
သမင်ကလေးပါ။ ■

ဂင်စတ်စု (၁၆၀၆-၁၆၈၉)

ဤကဗျာရေးသူ ဂင်စတ်စုသည် ၁၆၈၉ ခု အသက် ၈၃ နှစ်တွင် ကျိုတိုမြို့၌ အနိစ္စရောက်သော သမားတော် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် စကားလုံးများကို မျက်လှည့်ပြကာ ကစားတတ်သည်ဟု ထင်ရှားသည်။

မြားလက်နက်ပုံများဖြင့် ပန်းရိုက်ထားသော ကိမိုနိုအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် သားသည် မိခင်ပျိုသည် သမင်မွေးရောင်အထည်ကို ဝတ်ထားသည့် သားငယ်အား နို့ချို တိုက်ကျွေးနေသည်။ ဤမြင်ကွင်းကိုပင် မြားအောက်၌ မကြောက်နိုင် မရွံ့နိုင်ဘဲ မိမိ၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်ရန် သမင်ငယ်သည် မိခင်နို့ချိုကို စို့နေသယောင်ယောင်၊ သားငယ်၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်ရမည်ဖြစ်၍ မြားကို ပင် မကြောက်နိုင်ဘဲ မိခင်က စွန့်စားနေသယောင်ယောင် ဖြစ်အောင်

ဖွဲ့ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စာဆို၏ ရွှင်သောဉာဏ်၊ သနားတတ်သောစိတ်၊ အလှကို မြင်တတ်သော သဘောတို့မှာ ထင်ရှား ပေါ်လွင်လျက် ရှိပါသည်။

(၁၀)

ချယ်ရီပန်းလှတို့
ငေးမော မျှော်စိုက် ကြည့်နေလို့
ကုပ်ရိုး ညောင်းတယ်ဗျို့။ ။

ဆိုးအင် (၁၆၀၄-၁၆၈၂)

စာဆို ဆိုးအင်သည် သူတို့လောကတွင် ခေတ်စားနေသည့် အကျော့အမော့ အလှအပ ကဗျာဝါဒကို တော်လှန်ကာ ကဗျာမဆန်၊ ခံတွင်းမတွေ့၊ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သည်ကို ဖွဲ့ဆိုသော ကဗျာဝါဒ အသစ်ကို သွတ်သွင်းလျက် ဂိုဏ်းသစ်ထောင်သော ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကဗျာမူရင်းမှာ ယခု မြန်မာပြန်မူကဲ့သို့ ဝေဝေ ဆာဆာ မဟုတ်ပါ။ ပန်းကို ငေးကြည့်နေလို့ ကုပ်ရိုး နာတယ်ဟု ဖြစ်ပါ သည်။ မြန်မာပြန်ရာတွင် ဝဏ္ဏဆယ့်ခုနစ်လုံး စေ့အောင် စကားပိုများကို ထည့်ရသဖြင့် ဆိုးအင်၏ ကဗျာဝါဒကို ချိုးဖျက်နေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

(၁၁)

နှင်းကြောင့် စုတ်ပြတ်ရာ
ရှေးမူဇာတိ ပြန်ပေါ်လာ
ထီးအုံ ရိုးစုပါ။ ။

သျှိုးအိ (သက္ကရာဇ်မသိ)

စာဆို သျှိုးအိသည် နှင်းပွင့်နှင်းခဲများ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို မခံနိုင်၍ စက္ကူထီးရွက် စုတ်ပြတ်ကြွေကျသောကြောင့် ထီးခရိုင်ထီးအုံ အရိုးစုမျှ ကျန်သည်ကို မြင်၍ ဤကဗျာကို ဖွဲ့ဆိုသည်။ ဆင်းရဲသား သူဌေးဖြစ်သူသည် တစ်ခုခုသော ပယောဂကြောင့် သူဌေးအဖြစ်မှ လျှော ကျရသောအခါ ဆင်းရဲသား ပြန်ဖြစ်ရသည်ကို မြင်၍များ ဤကဗျာကို တင်စားရေးလေသလား၊ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သည်။ ဤလောကဓံတရား မျိုးကား လောကတွင် အလွန်ထင်ရှားပါသည်။

(၁၂)

လေပြင်း တိုက်စုရာ
 လဝန်းပုံကြီး ဖြစ်လို့လာ
 ပိန်းရွက်နှင်းပေါက်ပါ။ ။

သျှိုးအိ

သျှိုးအိ၏ နောက်ကဗျာတစ်ပုဒ်။ ပိန်းရွက်ပေါ်တွင် အစက် အပေါက်များဖြစ်၍ သီးနေသော နှင်းစက်နှင်းပေါက်များတွင် လရောင် သည် တလက်လက် ဟပ်ကာ တောက်ပနေသည်။ ထိုအခိုက် လေပြင်း တိုက်၍ ပိန်းရွက်လှုပ်သောအခါ နှင်းစက် နှင်းပေါက်များသည် လှုပ်ရှား ရွှေ့ပြောင်းကာ ပိန်းရွက်အလယ်က ခွက်တွင် စုပေါင်းမိကြသည်။ ထို အခါ အကွဲကွဲ တောက်ပခဲ့သော လရောင်များသည် စုပေါင်းလာသော နှင်းရည်ကွက်တွင် လမင်းကြီးပုံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤအခြင်းအရာကို သတိပြုမိ၍ သျှိုးအိသည် ဤကဗျာကို ရေးသည်။ အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေသော အင်အားကို စုရုံးမိသောအခါ အင်အားကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် နိုင်သည်ဟု သင်ကြားပေးနေသယောင်ယောင် ဖြစ်သည်။

(၁၃)

ခြင်တိုင်လုံးများမှာ
မီးခိုးရွှေပျင်းခံရပါ
နေဝင်ဖျိုးပျခါ။ ။

တစုနေနီရီ (၁၆၈၂ တွင် ကွယ်လွန်)

သစ်တုံးကို တံစည်းဖြင့် ရွှေသောအခါ ဖျင်းသောအခါ တဖြည်း
ဖြည်း ပိန်ကြိုသေးငယ်သွားသည်။ ဤအခြင်းအရာကို စာဆို တစုနေနီရီ
သတိပြုမိပုံရသည်။ သူလည်း နွေရာသီ နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန် တောချုံတို့မှ
ခြင်များ အုပ်လိုက်အုပ်လိုက် ပျံသွားသည်ကို မြင်သည်။ ခြင်ထုကြီးသည်
တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ပတ်ချာလှည့်၍ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ပျံနေရာ
တွင် သစ်တုံးကြီး တိုင်လုံးကြီးသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤခြင်တပ်
ကြီးကို ဖြိုရန် လူတို့က မီးခိုးထည့်သည်။ မီးခိုးသည် လေတွင် လွင့်
တက်၍ ခြင်တိုင်လုံးနှင့် တွေ့ထိသောအခါ ခြင်တိုင်လုံးသည် ပါး၍ပါး၍
ပိန်ကြိုသွားသည်။ ဤသည်ပင် တစုနေနီရီအတွက် နိမိတ်ပုံ ဖြစ်လာ
သည်။

လူတို့၏ ညနေချိန် နေဝင်ဖျိုးဖျဖြစ်သော အိုမင်းမစွမ်း အရွယ်
တွင် ရောတရား၊ ဗျာဒိတရားများက ဖိစီး၍ ယိုယွင်းပျက်စီးသည်ကို
တွေးခေါ်နိုင်ပါသည်။

(၁၄)

ဆောင်း လေကြမ်း နီဂုံး
ချုပ်လေပြီ ယခု နောက်ဆုံး
ပင်လယ်သံ အုန်းအုန်း။ ။

ဝန်စုအိ (၁၆၅၀-၁၇၂၂)

ဤကဗျာ၏ ဂျပန်မူရင်းကို ကျွန်တော် နားလည်သမျှ တစ်လုံးချင်း ပြန်လျှင် လေအေးကြမ်း၏ အဆုံးသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီတကား။ ပင်လယ်၏အသံဟု ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြန်ချက်တွင် အဆာများ ပါရှိနေသည်ကို သတိပြုရန် ရှိပါသည်။ စာဆို ဝန်စုအိသည် ဤကဗျာဖြင့် နာမည်ထွက်လာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤကဗျာသည် နောင်လာလတ္တံ့သော ဗသျှိုး၏ ကဗျာဝါဒဂိုဏ်းကို ကင်းထောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကြောင်း စာပေသမိုင်းဆရာတို့က မှတ်ချက်ချပါသည်။

(၁၅)

လေပြည် ညှင်းတကား
မိုးလုံး ပတ်လည် ပြည့်လှုံသွား
ထင်းရှူးအသံများ။ ။

အိုနစ်တစုရ (၁၆၆၁-၁၇၃၈)

အိုနစ်တစုရ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခမိဂျိမ (ဥအေဂျိမ) အိုနစ်တစုရ ဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်တွင်သော ဆမူရအိ သူရဲကောင်း စာဆို၏ ကဗျာ ဖြစ်သည်။ အိုနစ်တစုရ၏ ကဗျာဝါဒမှာ ဂျပန်ဘာသာတွင် မကိုတို့ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလို အဖြစ်စစ် အဖြစ်မှန်ဟု ပြန်နိုင်မည် ထင်ပါသည်။ သဘောမှာ အိုနစ်တစုရသည် ကဗျာဖွဲ့ရာတွင် အလင်္ကာတန်ဆာများ မလို။ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်း၊ အတွေ့ကို အတွေ့အတိုင်း စကားရိုးရိုးဖြင့် မသွယ်မဝိုက် ရေးခြင်းသည်သာ ကဗျာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မကိုတို့ နိ ဟိုက နိ ဟအိကအိ နသျှိ။ အဖြစ်မှန်၏ အပြင်အပတွင် ကဗျာမရှိဟု ဆိုလိုပါသည်။

အထက်ပါကဗျာသည် ဤကဗျာဝါဒအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ လေပြည်လေညှင်း ဆော်သွေးလာသဖြင့် ထင်းရှူးတောတွင် ထင်းရှူးခက်၏

အသံများ သာသာယာယာ ပေါ်လာသည်ဟု ဆိုထားသော်လည်း တကယ် မှာမူ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိသဖြင့် လောကကြီး မြူးရွင်သည်ကို ဖွဲ့ဆိုထားသည်ဟု ယူနိုင်ပါသည်။

အိုနစ်တစုရက ဆိုပြန်ပါသေးသည်။ မကိုတို (အဖြစ်မှန်) သည် မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင် နို့ချိုသောက်သုံးရင်း ပန်းပွင့်ကို ပြုံးကြည့်ကာ လမင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသော ကလေးငယ်နှင့် တူသည်ဟု ဆိုပြန်ပါ သေးသည်။ ကဗျာဆရာတို့သည် ကလေးငယ်၏ မျက်စိဖြင့် သဘာဝကို ကြည့်ရမည်ဟု တိုက်တွန်းကာ စာပေတတ်ခြင်းသည် လှည့်ဖြားမှု အဆိုးတရား ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပစ်ပယ်လေသည်။ သူ၏ ကဗျာအချို့ကို ဆက်လက် လေ့လာကြည့်ပါဦး။

(၁၆)

ကျောက်ကြား စမ်းရေမြေ
ကျောက်ခဲများလည်း တေးဆိုကြ
တောင်ချယ်ရီ ပန်းလှ။ ■

အိုနစ်တစုရ

တောင်ကျစမ်း၏ ရေစီးအဟုန်ကြောင့် စမ်းတွင်းရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ရွေ့လျားတိုးဝှေ့ကာ အသံမြည်သည်ကို ချယ်ရီပန်းများ လှပတင့်တယ်သောကြောင့် ကျောက်ခဲများပင် တေးဆိုကြသည်ဟု ဆို ထားပုံရပါသည်။ အဖြစ်စစ် အဖြစ်မှန် ဝါဒနှင့် မစပ်ဟပ်သကဲ့သို့ ရှိပြန် ပါသည်။

(၁၇)

မိုဟောက် ထိုးဖောက်ချင်း
ဆောင်းဦးရာသီ ကောင်းကင်တွင်း
ဖူဂျီ ငွေတောင်မင်း။ ။

အိုနစ်တစုရ

ဖူဂျီတောင်ထွတ်သည် ဂျပန်ပြည်တွင် ကျော်စောသော အင်္ဂါ
တစ်ရပ် ဖြစ်သော်လည်း နွေရာသီတွင် မြူကြောင့် မြင်ရဖို့ မလွယ်။
ဆောင်းရာသီတွင် နှင်းကြောင့် မြင်ရဖို့ မလွယ်။ သို့သော်လည်း မြူနှင်း
များ ကင်းစင်သော နွေနှောင်းဆောင်းဦးကြား ရာသီတွင်ကား ဖူဂျီ တောင်
ထွတ်ကို နှင်းဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်သည်။

(၁၈)

မျက်စိ အလျားလိုက်
နှာခေါင်းကတော့ ထက်အောက်စိုက်
ပန်းက နွေဦး၌။ ။

အိုနစ်တစုရ

မျက်စိအတန်းလိုက် တန်းနေသည်မှာ သဘာဝ။ နှာခေါင်းထက်
အောက် စိုက်နေသည်မှာ သဘာဝ။ နွေဦးအခါ ပန်းများပွင့်ကြ သည်မှာ
သဘာဝ။ ဤဟိုက္ကူသည် ကဗျာဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။ သို့သော်
လည်း မျက်စိပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ နှာခေါင်းပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းပင်ပင် ဖြစ်ဖြစ် အခြေခံ
အားဖြင့် သဘာဝတရား၏ ဩဇာကို ခံနေရသည်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်
သည်ဟု ဆိုရာရောက်ကြောင်း ပညာရှင်များက မှတ်ချက်ချပါသည်။

(၁၉)

ချိုးရေစွန့်ပို့ရာ
နေရာရှာ၍ မတွေ့ပါ
ပိုးမွှားမြည်သံသာ။ ■

အိုနစ်တစုရ

ဂျပန်ပြည်တွင် ရေချိုးသည်မှာ စည်ပိုင်းထဲ ရေနွေးထည့်၍ လူက ရေနွေးထဲဆင်းကာ ချိုးသည်။ ပြီးလျှင် ချိုးရေကို တော်ရာတွင် သွန်ပစ်ရသည်။ ယခု အိုနစ်တစုရ ရေချိုးပြီးပြီ။ ညဦးမှောင်ရီတွင် ချိုးရေစွန့်ရန် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ခြံထဲတွင် နံကောင်၊ ပုရစ်ကောင် စသည့် မြက်ကြားပိုးများ အော်မြည်နေသည်ကို ကြားရသည်။ သူ ချိုးရေကို သွန်လိုက်လျှင် ပိုးမွှားအော်သံ ရပ်သွားမည်ကို စိုးသည်။ ဂျပန်လူမျိုးတို့ကား ပိုးမွှားအော်သံကို နှစ်သက်ကြသည်။ တမင်လိုက်၍ နားထောင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိုနစ်တစုရမှာ ချိုးရေကို စွန့်ပို့ ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

(၂၀)

မှောင်သောည ဖြစ်ငြား
နားတွင် လသာည တကား
ဥဩ ဥဩကျား။ ■

အိုနစ်တစုရ

မှောင်မိုက်သောည ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဥဩကျား၏ သာယာသော အသံကို ကြားရသဖြင့် လသာသောညဟု ထင်မိကြောင်း ရေးထား

ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်တို့သည် အလှအရသာကို မျက်စိဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ လျှာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပြည့်အဝ ခံစားတတ်ကြသည်။ ပိုးမွှားမြည်သံကို သဘောကျသည့်နည်းတူ ဥဩတွန်သံကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ သဘာဝကို လျစ်လျူမရှုတတ်သော အကျင့်ပါပေ။

(၂၁)

ကောက်ပင် စိမ်းလဲ့လဲ့
ဘီလုံး ကောင်းကင် ပျံတက်ရဲ့
ဟိုမှာ ဆင်းပြန်ခဲ့။ ■

အိုနစ်တစုရ

စိမ်းလန်းသော ကောက်ပင်တို့အကြားမှ ဘီလုံးငှက်သည် မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်သွားသည်။ ထို့နောက် မိုးပေါ်မှ ကောက်ပင်တို့အကြားသို့ ဆင်းပြန်ခဲ့သည်။ ဇာတိရပ်ရွာ ချက်မြုပ်ရာ စွဲလမ်းမှုရှိပုံကို သရုပ်ဖော်ထားပုံ ရသည်။

(၂၂)

ပန်းလှ ကန်စွန်းနွယ်
ရေငင်ပုံးကြိုး သူကပ်တွယ်
ရေကို တောင်းယူတယ်။ ■

ချိုယို (၁၇၀၁ ၁၇၇၅)

အမျိုးသမီးစာဆို ချိုယို၏ အထက်ပါ ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ပထမ နှစ်ကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံးအကြောင်းတို့ မည်သို့ ဆက်သွယ်မှု

ရှိသည်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဟိုက္ကူလောကတွင် ဤကဗျာသည် ထင်ရှားပါသည်။ ရိုးရာအတွေးအခေါ်တို့အကြားတွင် ကြီးပြင်းလာကြသော ဂျပန်တို့ကား ဤကဗျာကို လွယ်လွယ်နှင့် နားလည်ကြပုံရပါသည်။ နားလည်၍လည်း နှစ်သက်ကြပုံရပါသည်။ ဤကဗျာကို သရုပ်ဖော်သည့် ပန်းချီကားများကိုလည်း တွေ့ရဖူးပါသည်။

နံနက်စောစော ရွာသူ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး ရေခပ်ထွက်လာသည်။ ရေတွင်းသို့ရောက်၍ ရေငင်ရန် ရေပုံးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေပုံးကြီးတွင် ကန်စွန်းနွယ်တစ်ပင် တွယ်တက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကန်စွန်းနွယ် ပန်းပွင့်ကလေးသည် နံနက်နေရောင်တွင် လန်းရွှင်နေသည်။ ဤကြီးကိုဆွဲ၍ ဤရေပုံးနှင့် ရေငင်လျှင် ဤကန်စွန်းနွယ်ကလေး ပြတ်ရှာတော့မည်။ သဘာဝအလှကို မြတ်နိုးသော အမျိုးသမီးငယ်သည် နောက်ဆုံး၌ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေထံမှ ရေတောင်းယူကာ အိမ်ပြန်သွားပါတော့သည်။

ချိုယိုသည် ဂျပန်အမျိုးသမီး စာဆိုတို့တွင် လူကြိုက်အများဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် လွမ်းစရာ ဆွေးစရာ စိတ်ဝင်စားစရာ ပါးစပ်ရာဇဝင်ခန်း အများအပြား ပါဝင်နေသဖြင့် တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို သိဖို့ရန် ခက်လှသည်ဟု စာပေသမိုင်းဆရာတို့က ရေးကြပါသည်။

ချိုယိုသည် ၁၆ နှစ်သမီးအရွယ်လောက်ကစ၍ စာဆိုခဲ့သည်။ ဆရာမရှိ။ မိမိဘာသာ စာဆိုနေရာတွင် နောင်သောအခါ ဟိုက္ကူ ဆရာကြီးများနှင့် တွေ့၍ နည်းနာနာ ဩဝါဒတို့ကို ခံယူပါသည်။ အိမ်ထောင်ပြုရာ၌ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ခင်ပွန်းဆုံးသဖြင့် ချိုယိုသည် ခေါင်းတုံးရိတ်ကာ သီလရှင် လုပ်ပါသည်။ ဟိုက္ကူများကိုလည်း ဆက်ရေးပါသည်။

ချီယို၏ အခြားကဗျာများကို ဆက်လက် ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

(၂၃)

ချိုးသော သူတို့အား
ရနံ့ထုံလှိုင် ကြိုင်လို့သွား
မက်မန်း ပန်းပွင့်များ။ ။

ချီယို

ပန်းမရှိသော ဆောင်းဥတု၊ အလွန်အေးသော ဆောင်းဥတု ကုန်ဆုံး၍ ပန်းများ စေဆာသော နွေဦးရာသီ နေငွေ့ဖြင့် နွေးသော နွေဦးရာသီ ရောက်လာပြီ။ သင်းသင်းပျံ့ပျံ့ မွှေးသော မက်မန်းပွင့်များသည် နွေဦးပေါက်လျှင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကြပြီ။ လူများ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်၍ ပန်းအလှကို ကြည့်ကြပြီ။ နွေအငွေ့ကို လှုံ့ကြပြီ။ သို့သော်လည်း ပန်းပွင့်ကို ခူးသူ၊ ပန်းခက်ကို ချိုးသူ၊ ပန်းကိုင်းကို ဖြတ်သူ ဟူ၍ အလွန် တွေ့ရခဲသည်။ ပန်းချုံနားတွင် ထိုင်၍ ပန်းပင်အောက်တွင် ခို၍ သီချင်းဆိုကြမည်။ တူရိယာ တီးကြမည်။ စားကြသောက်ကြ ကစားရွှင်မြူးကြမည်။ ဤကား ပန်းရှုသဘင် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အင်းကြီးလျှင်ငါးစုံသည် ဆိုသကဲ့သို့ လူကောင်းကြားတွင် လူဆိုးလည်း ပါရမည်ပင်။ တချို့ လက်အငြိမ်မနေနိုင်သူတို့သည် ပန်းပွင့်ကို ခူးကြသည်။ ပန်းခက်ကို ချိုးကြသည်။ ပန်းကိုင်းကို ဖြတ်ကြသည်။ ဤသို့ အရိပ်နေ၍ အခက်ချိုးသူကို ချီယို မြင်သည်။ ချီယို စိတ်ဆိုးသလား။ ဒေါသထွက်သလား။ ဝေးစွာ မက်မန်းပင်ကိုယ်စား သူက ဝင်၍ ခွင့်လွှတ်လိုက်သေးသည်။ ပန်းချိုးသူ၏ လက်ကို မက်မန်းနံ့ကလေး စွဲသွားပါသည်တဲ့။

(၂၄)

အသံမရှိလျှင်
ဗျိုင်းဖြူ ကိုယ်ယောင်ပျောက်မည်ပင်
မနက် နှင်းပွေးပြင်။ ■

ချိုယို

ညကကျသော နှင်းပွင့်နှင်းခဲတို့ဖြင့် ပွေးပွေးဖြူနေသည့် ကွင်းပြင် ထဲတွင် ဗျိုင်းဖြူများသည် လည်တံရှည်ကြီးတွေ တင်တင်တင်နှင့် လှုပ်ရှားသွားလာ အစာရှာနေကြသည်။ နှင်းအဖြူနှင့် ဗျိုင်းအဖြူမှာ အဖြူ ချင်းတူ၍ ခွဲခြားရဖို့ မလွယ်ပါ။ အဝေးက လှမ်းကြည့်လျှင် ဗျိုင်းဖြူများ ရှိသည်ဟု သိနိုင်မည် မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဗျိုင်းဖြူသည် ခြေတံ ရှည်နှင့် ခြေလှမ်းခိုက် တစ်ချက် တစ်ချက် အော်လိုက်သဖြင့် ဗျိုင်းဖြူရှိမှန်း သိရသည်။ ဤအချက်ကို သတိပြုမိ၍ ချိုယို ဤဟိုက္ကူကို ရေးသည်။ ဤဟိုက္ကူသည် ကဗျာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောလိုသူတို့ ရှိပါသည်။ သို့ သော်လည်း ချိုယိုသည် ချစ်ခင်စဖွယ်၊ နှစ်သက်စဖွယ်၊ ကညာဆန်သော ဟိုက္ကူများကို ရေးသည်မှာ ငြင်းစရာ မဟုတ်ပါဟု စာပေပညာရှင်များက ဆိုပါသည်။

(၂၅)

စမ်းချောင်းတစ်လျှောက်ကြီး
မှောင်အတိသာ တွေတွေစီး
ပိုးစုန်းရောင်ညီးညီး။ ■

ချိုယို

လကွယ်နေည၊ မိုးမှောင်ကျခိုက်၊ သန်းခေါင်အချိန်တွင် သီလရှင်
 စာဆို မယ်ချီယိုသည် မိမိသီတင်းသုံးရာ တောင်ကမ်းပါး သီလရှင်
 ကျောင်းမှ တောင်ကြားစမ်းချောင်းကလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ဆိုကြ
 ပါစို့။ မှောင်နေသဖြင့် ရေစီးကြောင်းကို မမြင်ရ။ စမ်းချောင်းဝဲယာရှိ
 ချုံငယ်ပိတ်ပေါင်းတို့တွင် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် တောက်စားနေကြသော
 ပိုးစုန်းကြူးတို့ကိုသာ စမ်းချောင်းအလိုက် ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့
 မြင်ရသည်။ စာဆို၏ ကဗျာဉာဏ်တွင် ဤကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့
 မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ပိုးစုန်းရောင်သည် တတွေတွေ တလက်လက် စီး
 နေသော အမှောင်စီးကြောင်း ဖြစ်နေသည်။ ညဉ့်မှောင်တွင် ပိုးစုန်း
 ရောင်ကို သတိပြုကြည့်ပါ။ ချီယိုကဲ့သို့ မြင်လာပါလိမ့်မည်။

(၂၆)

ပိုးလမင်း သာသာ

ထွေးခံ သွန်ပို့ နေရာရာ

မှောင်ရိပ် မတွေ့ပါ။ ။

ဖုဂျိုကု (သက္ကရာဇ်မသိ)

ဤတွင် ထွေးခံဆိုသည်မှာ ဂျပန်စကား ဟအိဖုကိ ဖြစ်ပါ
 သည်။ တံတွေးထွေးရာ ထွေးခံလည်း ဖြစ်သည်။ ဆေးတံပြာစွန့်ရာ
 ပြာခွက်လည်း ဖြစ်သည်။ အလွန်ကဗျာမဆန်သော ပစ္စည်းတစ်ရပ်ပင်။
 သို့သော်လည်း လဝန်း၏ အလင်းရောင် ပြည့်ဝသည့်အဖြစ်ကို ပြလိုသော
 စာဆိုဖုဂျိုကုသည် ထွေးခံသွန်ရန် မှောင်ရိပ်ကွက်ကွက်မျှကိုပင် မတွေ့ရ
 ပါဟု အလင်းကို အမှောင်ကပ်၍ ဖွဲ့ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်မျိုးအားဖြင့်လည်း သူတို့၏ ပြာခွက်သည် မြန်မာတို့၏
 ကွမ်းအစ်နှင့် လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးနှင့် လည်းကောင်း

သဘောချင်း တူပါသည်။ လသာသာတွင် စိတ်တူသဘောတူ ဂျပန်
အရပ်သားတစ်စု ပြာခွက်ကို ဝိုင်းထိုင်ကာ ဆေးတံသောက်လိုက်၊ တံတွေး
ထွေးလိုက်၊ ပြာကို ခေါက်ထည့်လိုက်၊ ထွေရာလေးပါး စကားပြောလိုက်
နှင့် စိတ်သဘော ညီညွတ်ရင်းနှီးနေပုံကို ဤကဗျာဖြင့် သရုပ်ဖော်ထား
သည်ဟုလည်း အဓိပ္ပာယ် ကောက်ကြပါသည်။

(၂၇)

နွေဦး ကျွန်ုပ်တဲ

ဘာမျှမရှိ အဟုတ်ပဲ

အားလုံး ရှိတာပဲ။ ■

ဆိုဒိုး (၁၆၄၃-၁၇၁၆)

အခါမှာ နွေဦးရာသီ။ နေရာမှာ စာဆို ဆိုဒိုး၏ တဲကုပ်။ အခြေ
အနေမှာ စားစရာ သောက်စရာ ဝတ်စရာ ဘာမျှမရှိသော အခြေအနေ။
ဘာမျှမရှိပါဟု ဆိုသော်လည်း မင်္ဂလာ နွေဦးပေါက်ရာသီ ဆိုသည်ကား
အလွန်သာယာသည်။ နေပွင့်သည်။ ပန်းဝေသည်။ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်
ပျော်မြူးသည်။ စားစရာမရှိလည်း ကိစ္စမရှိ။ သောက်စရာမရှိလည်း
ကိစ္စမရှိ။ ဝတ်စရာမရှိလည်း ကိစ္စမရှိ။ နွေဦးမင်္ဂလာတွင် အားလုံး ပါလာ
ပါသည်ဟု မိမိ၏ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းကို ဆိုဒိုး ကျူးရင့်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

(၂၈)

ငါ့ကို ရှေ့ဆောင်ကာ
ငါ့ကိုယ်ရိပ်က အိမ်ပြန်လာ
စန်းရှုပွဲအခါ။ ။

ဆိုဒိုး

သဘာဝအလှကို မြတ်နိုးခြင်းသည် ဂျပန်တို့၏ ဝါသနာကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ဆိုဒိုး၏ မြတ်နိုးမှုမှာ ထူးကဲသည်။ အထက်က နွေဦးကဗျာကို ကြည့်ပါ။ ယခု လပြည့်ဝန်းသာသည်ကို ဖွဲ့ဆိုပြန်သည်။ ဂျပန်ပြည်၌ လပြည့်နေ့များတွင် လပြည့်ဝန်းကို ထွက်၍ ကြည့်လေ့ ရှိ သည်။ စန်းရှုသဘင်ဟု ခေါ်ရပါမည်။ ဆိုဒိုးလည်း ထွက်ကြည့်သည်။ လပြည့်ဝန်းသည် အနောက်ဘက်သို့ စောင်း၍ အချိန်ကုန်သည့်တိုင် အောင် ကြည့်နေဟန် တူသည်။ ယခု သူ ပြန်လာသောအခါ သူ့အရိပ်က ရှေ့ဆောင်သွားသည်။ သူက အရိပ်ကိုနင်း၍ လိုက်လာသည်။ ကြံကြံ ဖန်ဖန်ပင် မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်၊ ရေးတတ်ပါပေသည်။

(၂၉)

ကောက်စိုက် မယ်တို့မှာ
ရွံ့မပေတာ တစ်ခုသာ
သူတို့ တေးသံပါ။ ။

ရအိဇန် (၁၆၅၃-၁၇၁၆)

စက်မှုပညာအရာ ထိပ်တန်းရောက်နေသော ဂျပန်ပြည်တွင် ယနေ့ လည်း ကောက်စိုက်သမား ကောက်စိုက်နေသည်ကို မြင်ရပါသေး

သည်။ ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် အိုဆာကာမြို့ စုမိယော သျှိရင်တို
 ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ကောက်စိုက်ပွဲ ကျင်းပပါသည်။ ကျေးလက်တောရွာရှိ
 လယ်ကွင်းကျဉ်းကျဉ်းများတွင်လည်း အမျိုးသမီးများ ကောက်စိုက်ဆဲရှိ
 သည်ကို ရုပ်မြင်သံကြားတွင် တွေ့ဖူးပါသည်။ ကောက်စိုက်ရာတွင်
 ဆိုသည့် သီချင်းကိုလည်း ကြားဖူးပါသည်။ အထက်ပါ ဟိုက္ကူသည်
 ကောက်စိုက်မယ်အကြောင်းကို စာဆို ရအိဇန် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါ
 သည်။ တမန်းထဲတွင် ကောက်စိုက်နေသည့် ကောက်စိုက်မယ် တစ်ဦး၏
 ပုံကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ခြေမှာ တမန်းနှင့်။ လက်မှာ တမန်းနှင့်။ မျက်နှာ
 မှာ တမန်းနှင့်။ တစ်ကိုယ်လုံး တမန်းနှင့်။ ရွံ့နှင့်။ ဗွက်နှင့်။ ရစရာမရှိ။
 သို့သော်လည်း သူ ဆိုလိုက်သော ကောက်စိုက်တေးမှာကား သာယာပါ
 ဘိသည်။ ချစ်စဖွယ် ကောင်းပါဘိသည်။ ကြည်နူးစဖွယ် ကောင်းပါဘိ
 သည်။ ကြည်လင်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းပါဘိသည်။ စာဆို ရအိဇန်၏
 နှလုံးသည် ကောက်စိုက်မယ်၏ တေးသံတွင် အရည်ပျော်၍ အထက်ပါ
 ဟိုက္ကူအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ရွံ့မပေသော တေး။ ဗွက်
 မလိမ်းသော တေး။ တမန်းမကျသော တေး။ ကောက်စိုက်မယ်၏
 တေး။

(၃၀)

ပန်းသာ ဆိုရင်ကွယ်
 တေးတကျောကို ခူးမိမယ်
 အိုငှက် ဥဩရယ်။ ■

ကိုဒိုး (၁၇၃၈ တွင် ကွယ်လွန်)

၁၇၃၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သော စာဆို ကိုဒိုး၏ ဟိုက္ကူ။ ဥဩ
 အသံကို ကြားရသောအခါ ပန်းခက် ပန်းခိုင်ကို ပြေး၍ မြင်သည်။

သဒ္ဓါရုံနှင့် ရူပါရုံကို တစ်ချက်တည်း ခံစားရသည်ကို ထုတ်ဖော်ထား
သည်။ ဥဩငှက်၏ သာယာသော မြည်သံသည် ပန်းခိုင်ပန်းခက်သာ
ဖြစ်ပါမူကား တစ်ပွင့်တစ်ညှာလောက်ကို ခူးဆွတ်မိလိမ့်မည်ဟု ဥဩ
သံကို ထင်ပေါ်အောင် တင်စားဖွဲ့ဆိုထားပါသည်။

(၃၁)

နှင်း မှုန်ရီထဲက
တစ်ချက်တစ်ချက် ပြုထွက်ပြု
လှေငယ် ရွက်ဖြူဆွ။ ■

ဂကိုကု (၁၈ ရာစု စောစောပိုင်း)

၁၈ ရာစု ခေတ်ဦးက စာဆို ဂကိုကု၏ ဟိုက္ကူ။ ထူးထူးခြားခြား
မဟုတ်။ မြင်ကွက်ကလေး တစ်ခုကို ဖမ်း၍ မှတ်တမ်းတင်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်လျှင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း တွေးလျှင်ကား
ဤသို့ မြင်နိုင်ပါသည်။ နှင်းပိတ်အောင် ဝေနေသည်။ တောကိုလည်း
မမြင်ရ။ တောင်ကိုလည်း မမြင်ရ။ မိမိမျက်နှာမူရာ လေးငါးလှမ်း အကွာ
ကိုမျှ မမြင်ရ။ မြစ်ထဲချောင်းထဲ ပင်လယ်ထဲတွင်ကား ပြောစရာ မရှိတော့
ပြီ။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် မည်သူမျှ အလုပ်ဆင်းမည် မဟုတ်။ ကျေးငှက်
မျှလည်း တွန်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ဖွယ် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သတ္တ
ဝါတို့ကား လှုပ်ရှားနေနိုင်မှ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံမည်။ ပူလွန်းသည်၊
အေးလွန်းသည်၊ ရက်ရာဇာ ပြဿဒါး ရွေးနေ၍ မဖြစ်။ အလုပ်ခွင်
ဝင်ရမည်ပင်။ ယခုလည်း နှင်းတောထဲတွင် လှေရွက်ကို မကြာခဏ
မြင်ရသည်။ ရေလုပ်သားများ ငါးရှာရန် ပင်လယ်ထဲ ရွက်လွင့်သွားနေကြ
သည်တကား။

(၃၂)

ဆန် မရှိတဲ့ခါ
ဘူးလည်သီးခြောက် အထဲမှာ
သမီး လှပန်းပါ။ ။

ဗသျှိုး (၁၆၄၄-၁၆၉၄)

ဗသျှိုး၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်။ ဗသျှိုးသည် ဆမူရအိ သူရဲကောင်းမျိုး
ဝင် ဖြစ်သည်။ ကံကျွေးချ အရှင်တစ်ဦးထံတွင် အမှုထမ်းသည်။ အရှင်
၏ သားနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည်။ ဝါသနာချင်းတူ၍ ဟိုက္ကူကို အတူတူ
လေ့လာကြသည်။ ရေးကြသည်။ သို့သော်လည်း အရှင်သား ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်နှင့် သေဆုံးသောအခါ ဗသျှိုးသည် မင်းမှုထမ်းအလုပ်ကို စွန့်၍
ဟိုက္ကူ စာဆိုအဖြစ် အသက်မွေးသည်။ လက်ရှိ ဟိုက္ကူဝါဒအတိုင်း
ရေးသည်။ တပည့်များကို သင်ပေးသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သဘာဝကို
အထူး လေ့လာသည်။ လူ့သဘောကို အထူး နှလုံးသွင်းသည်။ သို့
လေ့လာနှလုံးသွင်းရင်း မိမိကိုယ်ပိုင် ဟိုက္ကူဝါဒကို တွေ့ရှိပျိုးထောင်
မွေးမြူသည်။ တပည့်များကို သင်ကြားပို့ချပေးသည်။

သူ၏ အကျင့်မှာ စားဝတ်နေရေးတွင် အလွန် ခြိုးခြံသည်။ ရသမျှ
နှင့် တင်းတိမ်သည်။ တွေ့သမျှနှင့် ရောင့်ရဲသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်
ရာတွင် တဲငယ်ဆောက်၍ စာပေကြည့်ရှု ပြုစုလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ရပ်ဝေးသို့ ခရီးရှည်ထွက်၍ ရာဇဝင်တွင်သော နေရာများ၊ သာသနာဝင်
တွင်သော နေရာများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု ကြည့်နှုန်းသည်။ ခရီး အတွေ့
အကြုံတို့ကို အခြေပြုလျက် ခရီးသွားမှတ်တမ်း ရေးသည်။ ကဗျာဖွဲ့
သည်။

အထက်ပါကဗျာသည် သူ၏ ဘဝကို တစ်စွန်းတစ်စ ဖော်ပြ
သည်။ ဗသျှိုးသည် မိမိ၏ ဝမ်းရေးအတွက် မိတ်ဆွေများနှင့် တပည့်များ

ကို မှီခိုရသည်။ မိမိ၏ တဲအပြင်ဘက်တွင် ဆန်ထည့်ရန် ဘူးလည်သီး
ခြောက်ကို ထားသည်။ မိတ်ဆွေများ၊ တပည့်များက ဆန်နှင့် တခြား
စားဖွယ်တို့ကို ထည့်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သရောကြီးခိုင်း၍ ဆန်
ရှားသောအခါများ၌ကား ဆန်မထည့်နိုင်ကြ။ ဆန်အစား သမီး လှပန်း
ခေါ်သော ပန်းကို ထိုးလာကြသည်။ ဗသျှိုးသည် လူအများနည်းတူ မှ
ယောစပါး၊ ကန်စွန်းဥ၊ လယ်ပင်လယ်ရွက်များနှင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လေ
သည်။

(၃၃)

ဆံပင်ဖြူ နတ်ရာ
ခေါင်းအုံးအောက်က ကြမ်းပြင်မှာ
ပုရစ် အော်နေပါ။ ။

ဗသျှိုး

အိုမင်းပြီဖြစ်သော ဗသျှိုးသည် မိမိ လဲလျောင်းနေရာ တဲအောက်မှ
ပုရစ်၏ စိတ်ငယ်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကို ကြားရသောအခါ စိတ်ငယ်
မိပုံ ရသည်။

(၃၄)

ငှက်လက်မ ညိုညို
မျှစ်စို့ ဝါးရုံတောတခို
ဇရာတေးကို ဆို။ ။

ဗသျှိုး

နွေရာသီ စောစောပိုင်း။ ဝါးတောတွင် မျှစ်စို့များ ထွက်နေကြပြီ။
 နွေဦးပေါက်အချိန်မှစ၍ ဝါးခက်တွင် နားကာ ငှက်လက်မကလေး
 တေးဆိုခဲ့သည်။ ယခု သူ့တေးသံသည် အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီ။ အားလျော့
 ပျော့ညံ့လာပြီ။ သို့သော်လည်း မျှစ်စို့တို့မှာကား ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့်
 သန်စွမ်းနုပျို၍ ကောင်းဆဲ။ ငှက်လက်မတေး၏ အိုမင်းခြင်း၊ မျှစ်စို့တို့၏
 နုပျိုခြင်း၊ ဤဆန့်ကျင်ဘက်တရား နှစ်ပါးကို ဝါးရုံဝါးတော လောကတွင်
 တွဲဖက်ယှဉ်ပြထားသည်။ သတိမပြုလိုကြသော်လည်း မရှောင်သာ မလွဲ
 သာ ဖြစ်တတ်သည့် လောကဓံတစ်ရပ်ကို နှလုံးသွင်းရန် ဖြစ်သည်။
 ဗသျှိုးကိုယ်တိုင်မှာ ရင့်ရော်ပြီ။ တပည့်များမှာ ပျိုမျှစ်ဆဲ။ ဗသျှိုး ဆင်ခြင်
 မိသည်မှာ မလွဲ။

(၃၅)

ပေပေ မေမေ အား
 လွမ်းမိပါတယ် ခါမနား
 ရစ်ငှက် အော်သံ ကြား။ ။
 ဗသျှိုး

ရစ်ငှက်သည် သားငယ် သမီးငယ်များကို အသက်နှင့်လဲ၍ စောင့်
 ရှောက်သည်ဟု ဂျပန်များ အယူရှိပါသည်။ စာဆိုကြီး ဗသျှိုးသည်
 မိမိ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီး တောစပ်တွင် စကြိုလျှောက်၍ သဘာဝ
 အလှကို လေ့လာခံစားနေသည်။ ထိုအခိုက် ချုံပုတ်အထဲမှ ရစ်ငှက်အော်
 သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သားငယ် သမီးငယ်များကို ချစ်သော
 ရစ်ငှက်။ သားငယ် သမီးငယ်များကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သော ရစ်
 ငှက်။ ဤနောက်ကျောခံ အသိတရားသည် ဗသျှိုး၏ ရင်ထဲ၌ ကွယ်လွန်

သူ အမိအဖအား သတိရ လွမ်းဆွတ်တတ်သည့် စိတ်ကို နှိုးဆွလိုက်သည်။ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးအရွယ်သို့ ရောက်နေလင့်ကစား လူတို့သည် အမိအဖ၏ ချစ်ခင်မှု၊ ကြင်နာမှု၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို တောင့်တမိကြစေမိ။ အားကိုးရာမဲ့ အခြေအနေသို့ ရောက်နေသောအခါ အမယ်လေး၊ အဘလေးဟု မတမ်းတသူ ရှိနိုင်ပါမည်လား။ မိဘကျေးဇူးအနန္တ။

(၃၆)

လက်ထဲ ယူလိုက်လျှင်
မျက်ရည်ပူတွင် ပျော်မည်ထင်
ဆောင်းဦးနှင်းခဲသွင်။ ။

ဗသျှိုး

၁၆၈၄ ခုနှစ်တွင် ဗသျှိုးသည် ဇာတိရပ်ရွာသို့ ခဏပြန်ရောက်သည်။ အသက် ၄၀ အရွယ် ဖြစ်နေပြီ။ ဗသျှိုးသည် လောကဓံတရားများကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဇာတိရပ်ရွာတွင် ကွယ်လွန်သူ မိခင်၏ ဆံပင်စုကို မြင်ရသောအခါ စိတ်တုန်လှုပ်သွားသည်။ မအောင့်နိုင်အောင်ဖြစ်၍ အထက်ပါကဗျာဖြင့် ခံစားမှုကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မိခင် ဆံပင်ကို လက်ထဲ ထည့်လိုက်လျှင် လွမ်း၍ကျသော မျက်ရည်ပူတွင် နှင်းခဲအရည်ပျော်သလို ပျော်သွားလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝဏ္ဏ ၁၇ လုံးမျှဖြင့် ဖွဲ့လိုက်သည့် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အလွမ်းဟိုက္ကူပါပေတည်း။ ပူတယ်လေ၊ ဆယ်နေက ဆိုသော မြန်မာသီချင်းနှင့် နင်လားငါလား ပါပေတည်း။ ဂျပန်ကဗျာက အသေးကိုပြ၍ အကြီးကို မြင်စေသည်။ မြန်မာသီချင်းက အကြီးကိုပြ၍ အကြီးကို မြင်စေသည်။ ဤကား ခြားနားချက်။

(၃၇)

သစ်ကိုင်းခြောက်မှာ နား
ကျီးငှက်တစ်ကောင်ပါတကား
ဆောင်းဦး ညဉ့်မှောင်ကြား။ ■
ဗသျှိုး

လွန်ခဲ့သော နွေရာသီ၏ အပူဓာတ်နှင့် လာလတ္တံ့သော ဆောင်း
ရာသီ၏ အအေးဓာတ်တို့ လွန်ဆွဲရာ နေ့ပူ၍ ညချမ်းသည့် ဆောင်းဦး
ရာသီ ကြားကာလတွင် သစ်ရွက်များ ကြွေသည်။ မြင်ကွင်းများ ခြောက်
သွေသည်။ လူအပါအဝင်ဖြစ်သော သဘာဝလောကကြီးသည် အင်
အားဆုတ်ယုတ် နှမ်းလျှိုသည်။

ဆောင်းဦးရာသီ မိုးချုပ်စ ရီဝေမှိုင်းပျသော အချိန်။ အရွက်မရှိ
ညှိုးခြောက်နေသော သစ်ကိုင်း။ နက်မှောင်သော ကျီးငှက်။ ဤအချိန်၊
ဤနေရာနှင့် ဤကျီးငှက်တည်း ဟူသော ဆေးမည်သုံးခုဖြင့် စိတ်ငယ်
ဖွယ်ကောင်းသော ပန်းချီကားကို ဗသျှိုး ရေးခြယ်လိုက်သည်။ သပိတ်
လွယ် တောင်စကိုင်းဆီက၊ စိတ်ငယ်ဖွယ် အမှောင်ဆိုင်းပြန်
တော့၊ မောင်မှိုင်းဖြင့် ပူတော်မူ ဆိုသော သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏
စာကို ပြေး၍ သတိရမိစေသည်။ ဂျပန်ကဗျာက စိတ်ငယ်ဖွယ် ဆိုသော
စကားကို မသုံး။ မြန်မာကဗျာက သုံးသည်။ ခြားနားချက်။

(၃၈)

ခေါင်းပြုလှိုင်း ဒီရေ
ဝင်းပေါက်ထိအောင် လှိုင့်တက်နေ
ဆောင်းဦး လဝန်းငွေ။ ■
ဗသျှိုး

ဝင်းတံခါးထိအောင် တဝုန်းဝုန်းမြည်ဟည်း၍ တက်လာ ပုတ်
ခတ်နေသော ဒီလှိုင်းထဲတွင် ဆောင်းဦးရာသီ (သရဒဥတု) ၏ လပြည့်
ဝန်းအရိပ်သည် လှိုင်းစီး၍ တက်လာလိုက်၊ လှိုင်းနှင့်အတူ ကွဲပျက်သွား
လိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဆောင်းဦးလရောင်သည် လွမ်းစိတ် ဆွေးစိတ်ကို အားပေးလှုံ့
ဆော်သည်။ ဗသျှိုး၏ ရင်တွင်းတွင် လဝန်း၏ တည်ငြိမ်မှုနှင့် ဒီလှိုင်း၏
လှုပ်ရှားမှုတို့ လွန်ဆွဲနေပုံရပါသည်။

(၃၉)

ခမောက်လည်း မပါ

မိုးအေး မိုးချမ်း ရွာလို့လာ

မမှု မမှု ပါ။ ။

ဗသျှိုး

လူတို့သည် ပူလျှင်လည်း ပူပြန်ပြီ။ အေးလျှင်လည်း အေးပြန်ပြီ။
ခြောက်လျှင်လည်း ခြောက်ပြန်ပြီ။ စိုလျှင်လည်း စိုပြန်ပြီ။ ကျေနပ်သည်
မရှိ။ ညည်းတတ် တွားတတ်သည်။ ဗသျှိုးကမူ စိတ်ကို ထိန်းသည်။
အားကို တင်းသည်။

မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာလာသည်။ မိုးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် ခမောက်မျှ
လည်း ခရီးသည် ဗသျှိုးမှာ ပါမလာ။ သို့သော်လည်း ဗသျှိုးက ဘာဖြစ်
သေးလဲဟု တင်းခံလိုက်သည်။ အဆိုးတရားကို သတိတရားနှင့် ဆင်
ခြင်ကာ ခံနိုင်ရည်ရှိရန် ဗသျှိုးနည်းပြလိုက်သည်။ ခမောက်မပါဘဲ၊
မိုးအေးမိုးချမ်းစွေမစေ၊ ဘာဖြစ်သေးသလဲဟု ပြန်လျှင်လည်း ပြန်နိုင်
ပါမည်။

(၄၀)

ခရီးသည်ဟု ဗျာ
ကျွန်ုပ် အမည် ခေါ်ကြပါ
ဆောင်းတွင်း မိုးဦးရွာ။ ။
ဗသျှိုး

၁၆၈၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ဗသျှိုးသည် ဒုတိယအကြိမ် ခရီးရှည် ထွက်ပြန်သည်။ ခရီးထွက်ခါနီး မိတ်ဆွေများနှင့် တပည့်များက သူ့ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အထက်ပါ ဟိုက္ကုသည် ထိုအခါ သူ ရေးသော ကဗျာ ဖြစ်သည်။

ဗသျှိုးသည် ကျောင်းသင်္ခမ်းဆောက်၍ ရသေ့ရဟန်းသဖွယ် မြိုးမြီးခြံခြံနှင့် တစ်ကိုယ်တည်းနေရာမှ ခရီးရှည် ထွက်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၍ ၁၆၈၄ ခုတွင် တစ်ကြိမ် ထွက်ခဲ့ပြီ။ ယခုတစ်ဖန် ထွက်ပြန်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများနှင့် တပည့်များအား သူ့ကို ခရီးသည် ဟူ၍သာ ခေါ်ကြပါတော့ဟု မေတ္တာရပ်ခံပုံ ရပါသည်။

ဆောင်းရာသီ၏ ပထမ မိုးတမ ရွာပြီ။ နောက်ဆက်လက် ရွာ စရာတွေ ရှိသေးသည်။ နှင်းပွင့်လည်း ကျဦးမည်။ လေအေးလည်း တိုက်ဦးမည်။ သို့သော်လည်း သူ မဖြူပါဘူး။ ခရီးရှည်ကို ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်အောင် ထွက်ပါမည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

(၄၁)

ခရီး ခုလတ်တွင်
နှစ်ကူး အိမ်ရှင်း ဤလူ့ခွင်
ကျွန်ုပ် တွေ့သိမြင်။ ။
ဗသျှိုး

ဂျပန်ပြည်၌ နှစ်သစ်ကူးခါနီးတွင် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရသည်။ နှစ်ဟောင်းက မနှစ်မြို့ဖွယ်များ နှစ်သစ်ဘက်သို့ ပါမလာအောင် ဖြစ်သည်။ အိမ်နှင့်ယာနှင့်၊ ဆွေနှင့်မျိုးနှင့်၊ သားနှင့် မယားနှင့် အတည်တကျနေသူတို့မှာ လာလတ္တံ့သော နှစ်သစ်ကို မင်္ဂလာရှိသော ဝါးကျည်တောက်နှင့် ထင်းရှူးခက်ကို အိမ်ဝတွင် စိုက်၍ ကြိုကြမည်။ အန္တရာယ်ကင်းအောင် မင်္ဂလာ ကောက်ရိုးထုံးကို အိမ်တံခါးတွင် ဆွဲကြမည်။ ကောက်ညှင်းမုန့်လုံး၊ တည်သီးခြောက်၊ သစ်ချသီး၊ ထင်းရှူးစေ့၊ ပဲနက်၊ ငါး၊ ငါးဥ စသည်တို့ကို အိမ်စောင့်နတ်အား ကျွေးကြမည်။ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် အိမ်သားများနှင့် ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများ ဆုံကာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြမည်။ သန်းခေါင်အချိန်တွင် နှစ်ဟောင်းကို ပို့သော ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ရာရှစ်ချက်ကို နားထောင်ကြမည်။ သို့သော်လည်း ခရီးသည် ဗသျှိုးအတွက်ကား ဤစားခန်းသောက်ခန်း ပွဲလမ်းသဘင်တို့သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါး၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ကြည့်ကာ ဗသျှိုးသည် အားကျ၍ အထက်ပါကဗျာကို ဆိုလိုက်လေသည်။

(၄၂)

အေးစက် လယ်ကွက်များ
မြင်းကျောပေါ်မှာ စီးလို့သွား
ကိုယ်ရိပ်လေးဘက်တွား။ ။
ဗသျှိုး

ခရီးသည် စာဆိုကြီး တစ်ခါတစ်ရံ မြင်းစီး၍ လှည့်လည်သွားလာရသည်။ အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း သွားရသည်။ တစ်နေ့သော

အခါ ဆောင်းငွေဖြင့် အေးစက်သော ဟင်းလင်းပြင် လယ်ကွက်များကို
ဖြတ်သွားရသည်။ ခရီးသွားဖော်သွားဖက်ကို ကြည့်သည်။ မတွေ့ရ။
မျက်နှာဘက်တွင်လည်း မတွေ့ရ။ ကျောဘက်တွင်လည်း မတွေ့ရ။
လက်ယာလက်ဝဲတွင်လည်း မတွေ့ရ။ မြေကြီးဘက်ကို ငုံ့ကြည့်တော့မှ
မိမိ၏ ကိုယ်ရိပ်သည် မြေပေါ်တွင် လေးဘက်တွားကာ လိုက်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ တော်ပါသေး၏။ သူတစ်ယောက်တော့ အဖော်ရှိပါသေး
သည်တကားဟု စာဆိုကြီး စိတ်အေးရသည်။

(၄၃)

ယိုညိုနီမှာကွယ်
ချယ်ရိပန်းကို ပြပါမယ်
နတ်ထင်း ခမောက်ရယ်။ ။
ဗသျှိုး

တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်လပေပေါ့၊ တစ်လတွင် တစ်ရက်
တည်း၊ ခက်ခဲတဲ့ ရက်ဗုဒ္ဓါ၊ ပွင့်ရှာကြစုံမြိုင်တွင်း ဟူ၍ ပိတောက်
ပန်းကို မြန်မာတို့ ဖွဲ့ဆိုကြသည်။ ဂျပန်ပြည်တွင်လည်း တစ်နှစ်လုံးတွင်
သီတင်း တစ်ပတ် သာ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ကာ ကျန်ရက်များတွင်
ပျောက်ဆုံးနေသည့် ချယ်ရိပန်း ရှိပါသည်။ ချယ်ရိပန်းသည် တစ်ပွင့်ချင်း
ဂုဏ်မထင်ပေါ်ပါ။ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်လျှင်ကား မြင်ရသူ စိတ်ကို
ကြည်ညွတ်စေနိုင်ပါသည်။

နွေဦးရာသီ ချယ်ရိပန်း ပွင့်သောအခါ ဂျပန်လူမျိုးများ ဆင်းရဲ
ချမ်းသာမရွေး ချယ်ရိပန်းကြည့် ထွက်ကြသည့်အကြောင်းကို အထက်က
ရေးဖူးခဲ့ပါပြီ။ သူတို့သည် ချယ်ရိပန်းကိုကြည့်၍ ချယ်ရိရိပ်ကို ခို၍

ပျော်ကြရွှင်ကြ စားသောက်ကြပုံမှာ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း ရေခံရေပက် ထွက်ကြသော မြန်မာတို့နှင့် တူသည်ဟု ဆိုလျှင် မှားလှမည် မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဂျပန်တို့သည် ချယ်ရီပင်ကို မတက်။ ချယ်ရီခက်ကို မချိုး။ ရင်မှာပျိုးသော သားသဖွယ် ကြည့်ရှုယုယကြပါသည်။

နာရာခရိုင်အတွင်း ယိုသျှိန်နီ တောင်ထွတ်သည်ကား ချယ်ရီ ပန်းရှု စခန်းတို့တွင် အကျော်စောဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု စာဆိုကြီး ဗသျှိုးသည် တောင်ငွေ့စွဲလျက်၊ ကျောပိုးအိတ် ဆောင်လျက်၊ သစ်ခေါက် ခမောက် ဆောင်းလျက် ယိုသျှိန်နီသို့ တစ်ယောက်ထီးတည်း ရှေ့ရှုသွားနေပါသည်။ ဒေဝဒါရခေါ် နတ်ထင်းတစ်မျိုး၏ အခေါက်နှင့် လုပ်ထားသည့် ခမောက် ကို သူ အားနာပုံ ရသည်။ သူ စိတ်ထင်ရာ သွားသမျှ သူ့ခမောက်မှာ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်ခါမူ သူက နတ်ထင်းခမောက်ရယ်ဟု အာလုပ်ပြုကာ ယိုသျှိန်နီ တောင် ထွတ်ကို ရောက်သည့်အခါ ချယ်ရီပန်းကို ပြပါမယ်။ ထိုအခါ အမောပြေ ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ပါလိမ့်မယ်ဟု နှစ်သိမ့်စကားပြောသည့်အနေ ဖြင့် ဤဟိုက္ကူကို ရေးပါသည်။

(၄၄)

မြင်လိုချင်လျက်ပါ
အရုဏ်ကျင်းသည့် ချယ်ရီမှာ
နတ်မင်း ရွှေမျက်နှာ။ ။

ဗသျှိုး

ဤဟိုက္ကူမှာ ရှေးသမိုင်းဟောင်းကို အခြေပြုပါသည်။ တစ်ရံရော အခါက ဇော်ဂျီတစ်ဦးသည် ယိုသျှိန်နီအနားတွင် တံတားဆောက်ချင်

သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်စောင့်နတ် တစ်ဦးထံ အကူအညီ တောင်းသည်။ ထိုတောင်စောင့်နတ်၏ မျက်နှာမှာ အလွန် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်မင်းသည် ညဉ့်မှောင်ရိပ်တွင်သာ တံတားကို ဆောက်သည်ဟု ရှေးသမိုင်းထွက်စကား ရှိသည်။

ယခု ဗသျှိုးသည် ချယ်ရီပန်းကြည့်ရန် ယိုသျှိန် ခရီးအကြားတွင် ရောက်နေသည်။ ထိုမျှ လှပသော တောတောင်၊ ထိုမျှ ကြည်ညွတ်ဖွယ်ကောင်းသော ချယ်ရီပန်းတောတွင် ထိုတောင်စောင့်နတ်၏ မျက်နှာကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည် ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဗသျှိုး သံသယဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရုဏ်ရောင်နီတွင် ချယ်ရီပန်းများအကြား၌ ဟိတိုကိုတိုနုသျှိ နတ်မင်း၏ မျက်နှာကို မြင်ချင်လျက်ရှိကြောင်း တမ်းတလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၄၅)

များစွာ များစွာသာ
အရာတို့ကို အောက်မေ့သွား
ချယ်ရီကြောင့်တကား။ ■

ဗသျှိုး

ဗသျှိုးသည် ဒုတိယ ခရီးရှည်တွင် ငယ်စဉ်က ဆမူရအိ သူရဲကောင်းအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ရာ အရပ်ကို ဝင်သည်။ မိမိနှင့် ဟိုက္ကူ ရေးဖက် (ကွယ်လွန်သူ) အရှင်သားနှင့် ဟိုက္ကူအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ရာဖြစ်သော ချယ်ရီပင်များ အောက်တွင် ထိုင်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရင်ဖွင့်လိုက်သည်ကား အထက်ပါ ဟိုက္ကူပင်တည်း။

(၄၆)

နေ့တာရှည်သမျှ
တေးချင်းဆို၍ အားမရ
ဘီလုံးငှက်ငယ်ပါ။ ။

ဗသျှိုး

ရောင်နီလာမှစ၍ နေဝင်ဖျိုးဖျုထိအောင် ကောင်းကင်တွင် အတောင်
ခတ်ကာ ဘီလုံးငှက်ငယ် တေးဆိုသည်။ သို့သော် ကျေနပ်အားရပုံ
မပေါ်။ ထို့ကြောင့် ဗသျှိုးက လုံ့လဝီရိယကြီးပါပေသည်တကားဟု ချီး
မွမ်းလိုက်သလား။ သို့တည်းမဟုတ် လွန်လှချေကလားဟု ကဲ့ရဲ့လိုက်
သလား။ နှစ်ခုစလုံး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

(၄၇)

အလှ မြစ်ဖျားခံ
အညာကျေးလက် လယ်တောယံ
ကောက်စိုက်မ တေးသံ။ ။

ဗသျှိုး

အထက် ဟိုက္ကူတွင် အလှဆိုသောနေရာ၌ ကဗျာဟူ၍လည်း
တချို့ အနက်ဆိုကြသည်။ အဖွင့်စကားလည်း အမျိုးပြားသည်။ ကျဉ်း
ကျဉ်းတိုတိုမှာကား တစ်ခါသော် ဗသျှိုးသည် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် စကား
ပြောနေသည်။ မိတ်ဆွေက အယဉ်အလှ ကဗျာသီချင်းတို့ကို ကျေးလက်
ဒေသတွင် တွေ့ရပါမည်လားဟု သံသယစကား ဆိုသည်။ ပညာရှင်
နှစ်ဦး အခြေအတင် ဆွေးနွေးနေခိုက် ကောက်စိုက်သမတို့၏ တေးသံ

သည် လေယာဉ်စီးကာ ဗသျှိုးတို့ထံ ရောက်လာသည်။ ဗသျှိုးသည် အဖြေကို ဝေးဝေးလံလံ ရှာရန် မလိုတော့ပြီ။ စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်၍ အထက်ပါ ဟိုက္ကူကို ရေးကာ အဖြေပေးလိုက်သည်။ ကဗျာရဲ့ မူလ၊ ရွှေညာကျေးလက် လယ်တောက၊ ကောက်စိုက်တေးသံပါတဲ့။

(၄၈)

ဆင်းရဲသား သူငယ်
စပါးကြိတ်စ ပြုပြီကွယ်
လကို ကြည့်လိုရယ်။ ■

ဗသျှိုး

ဗသျှိုးသည် ခရီးရှည်ထွက်၍ ဘဝကို လေ့လာသောအခါ လောကဓံ အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသည်။ ယခု ဆင်းရဲသား သူငယ်တစ်ဦးကို သူ တွေ့သည်။ ညဦးလရောင်ထဲတွင် သူငယ်တို့ဘာဝ သူ့ခမျာ သွားလာ လှုပ်ရှားချင်လိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘဝက ဤအခွင့်အရေးကို မပေး။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကြိတ်ဆုံတွင် စပါးကို ကြိတ်သည်။ သူ့အတွက် ဖြေဖျော်စရာ အဖော်အပေါင်းကား ကောင်းကင်က လမင်းကြီး သာတည်း။ မသာလည်းတ၊ သာလည်းတ၊ ဖိုးလငွေသော်တာ။

(၄၉)

ကန်စွန်းနွယ် ပင်ရင်း
ဆန်ဖွပ်သမား မောပြေခြင်း
သနားဖွယ် ရှုခင်း။ ■

ဗသျှိုး